

„Pozneje, če hočeš! zdaj je treba misliti na rešitev. Pa ko bi človek vedel, kaj namerava z nama ta vražji Brtoncelj? Ali naju hoče prodati v sužnost, ko naju je pripeljal k temu črncu? Meni se zdi, da je Turek — pa vendar menda ne, ko tako gladko govori naš jezik. O Turkih sem že marsikaj čul od starih ljudi, ki ne lažejo — Bog se usmili! Saj pravim, Iglíčar je poznal Brtonclja, kakor nikdo — zato sta si bila tudi vedno navskriž.

Ali se spominjaš, Tine, tistega večera, ko smo sedeli v Brtoncljevi hiši in pili za slovo, kako sta se sporekla? — Le vrzi me pod kap, samo toliko pazi, da ti ne odpade umazana roka! — tako mu je rekel Iglíčar, Brtoncelj pa je stal sredi sobe bled kakor kreda in niti z očmi si ni upal treniti. Tine, Iglíčar je vedel, zakaj je tako govoril, pa tudi Brtoncelj je vedel, zakaj mu ni odgovarjal. Ali misliš, da ne?“ Tako je govoril boječe in komaj slišno, Tine pa je bil zatopljen v molitev.

„— za sovražnike, ki nas zalezujejo, hoteči nam škoditi na duši in telesu; češčena si Marija . . .“ Na Tinetovem rožnem vencu so padale jagode, z njegovih lic pa so kapale solze . . .

Mladeníč menda še nikdar ni občutil teh besedi, ki jih je pogosto pridevala njegova mati dokončanemu rožnemu vencu, tako globoko v srce segajoče, kakor baš sedaj, ko je bil vjet — v roparskem brlogu. Pred očmi so mu vstajali spomini na zadnje ure, katere je preživel pri bolni materi, in težke misli so mu vznemirjale dušo: morda vzdihuje po njem, ki jo je pustil samo v revščini in skrbeh, in se morebiti ne vrne nikdar več; morda trepeti v zadnjih trenutkih, morda pa leži blede na mrtvaškem odru, ljudje pa prihajajo, po prstih in natihoma pa si šepčejo o njem, o hudobnem sinu, ki jo je pustil, da pogine v gladu in bolezni . . . Ljudje so trdi, a on ve, da se mu ni nikdar vrivala zla misel, šel je v svet, da ji pomaga, ker jo ljubi, kakor ljubi vsak dober sin dobro mater.

Lunini žarki so polzeli po sliki njegove matere, ki jo je poljuboval in močil s solzami.

Starček in gora.

Aj, vsa s snegom si pokrita
Gora veličastna ti;
Krasno vrh se bel ti svita,
Kadar zarja ga zlati.

Ko pa pomlad se povrne,
Pa še lepša, lepša boš:
Mene pa takrat zagrne
S črno zemljo tropa mož . . .

F. Osojski.

